

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

14 אפריל 2011
ת"א 2446/06
ת"א 2447/06

לפני: כבוד השופטת ענת ברון

התובעים:
1. עומרי רוטשילד
2. ניב רון
3. אלכס ברקמן

נגד

הנתבעים:
1. חברת פרטנר תקשורת בע"מ
2. סלקום ישראל בע"מ
3. נ.ד. יישום פתרונות פרקטיים בע"מ
4. דוד שטרנברג
5. ניסים כהן
6. טלכלל בע"מ
7. סלקט בע"מ

חקיקה שאוזכרה:

[חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו-2006](#): סע' 7(ב), 18(ג), 19(א), 19(ב), 19(ה), 25(א)(4)
[חוק המחשבים, תשנ"ה-1995](#)

מיני-רציו:

* בית משפט קיבל בקשה לאישור הסדר פשרה בשתי תובענות שאושרה כייצוגיות כנגד חברות פרטנר וסלקום בקובעו, כי הסדר הפשרה המוצע טומן בחובו הן יתרונות והן חסרונות, באופן העומד ביחס ראוי לסיכונים והסיכויים הכרוכים, עבור כל אחד מהצדדים, בהמשך ניהול ההליך הייצוגי.

* דיון אזרחי – תובענה ייצוגית – אישור הסדר פשרה

* דיון אזרחי – תובענה ייצוגית – הסדר פשרה

* דיון אזרחי – תובענה ייצוגית – לפי [חוק תובענות ייצוגיות](#)

* דיון אזרחי – תובענה ייצוגית – שיקולי בית-המשפט

בקשה לאישור הסדר פשרה בשתי תובענות שאושרו כייצוגיות ועניינן צירוף של לקוחות החברות פרטנר וסלקום לאחר היכריות מקוון בלא שהלקוחות הביעו הסכמתם לצירוף.

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו, כב' השופטת ענת ברון, אישר את הבקשה, בקובעו כדלקמן:

מעמדו של היועמ"ש עולה כי כעניין שבעקרון, כל הסדר פשרה שאינו מציע לחברי הקבוצה פיצוי מלא בגין נזקיהם הנטענים הוא אינו הסדר ראוי – מחמת שאין בו משום הרתעה מספקת של מעוולים פוטנציאליים.

עמדה זו חסרת כל אחיזה בלשון [חוק תובענות ייצוגיות](#) – כאשר אמת המידה שנקבעה בסעיף 19(א) לחוק בנוגע לאישור הסדר פשרה היא שמדובר בהסדר ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה. מעבר לכך, מעצם טיבו וטבעו של מנגנון הפשרה אין לצפות שכל צד ייצא ממנו כאשר מלוא תאוותו בידו.

זאת ועוד. קביעתו של היועמ"ש, שלפיה לא ניתן להשיג הרתעה יעילה ללא פיצוי מלא בגין כל נזקיהם הנטענים של חברי הקבוצה, בטעות יסודה. גם כאשר האחריות שבה נושאים נתבעים במסגרת הסדר פשרה היא חלקית ביחס לנזקים הנטענים בתובענה הייצוגית, ההסדר בהחלט עשוי לקדם הרתעה אפקטיבית - כל עוד שמידת האחריות שבה מתחייבים הנתבעים לשאת עומדת ביחס ישר לסיכונים והסיכויים הגלומים מבחינתם בהמשך ניהול הדיון.

במקרה דנן, קובע בית המשפט, במסגרת הפשרה ייהנו חברי הקבוצה מהשבה של כל התשלומים שנגבו מהם בגין מסרונים שקיבלו מאת האתר – בתוספת הפרשי הצמדה ומע"מ, אך ללא ריבית.

הסדר הפשרה טומן בחובו הן יתרונות והן חסרונות – באופן העומד ביחס ראוי לסיכונים והסיכויים הכרוכים, עבור כל אחד מהצדדים, בהמשך ניהול ההליך הייצוגי.

פסק דין

עסקינן בבקשה לאישור הסדר פשרה בשתי תובענות שאושרו זה מכבר כייצוגיות. עניינן של התובענות בצירוף של לקוחות "פרטנר" ו-"סלקום" לאתר היכריות מקוון הידוע כ"פופיק" בלא שהלקוחות הביעו הסכמתם לצירוף; ומשכך גם חויבו בתשלום שלא כדין כנטען בגין מסרונים שנשלחו להם מהאתר.

התובענות הייצוגיות

1. בהחלטה מיום 16/3/09 נעתרתי לבקשותיהם של התובעים מס' 1-3 עומרי רוטשילד, ניב רון ואלכס ברקמן (להלן: "התובעים") – לנהל תביעות ייצוגיות נגד הנתבעים 1-5 (בש"א 23305/06 ובש"א 23323/06, [פורסם בנבו] להלן: "בקשות האישור"). הנתבעת מס' 1, חברת פרטנר תקשורת בע"מ (להלן: "פרטנר") והנתבעת מס' 2, סלקום ישראל בע"מ (להלן: "סלקום") הן שתיים מהחברות המובילות בישראל בתחום

אספקת שירותים סלולאריים, והתובעים נמנים עם ציבור לקוחותיהן. הנתבעת מס' 3, נ.ד. יישום פתרונות פרקטיים בע"מ היא חברה שהפעילה אתר היכרויות ברשת האינטרנט בשם "פופיק", והנתבעים מס' 4 ו-5 היו הבעלים והמנהלים של החברה (הנתבעים מס' 3-5 יחדיו יכנו להלן: "פופיק").

על פי הנתען בתובענות הייצוגיות, עשרות אלפי לקוחות של פרטנר ושל סלקום צורפו על ידי פופיק לאתר ההיכרויות המקוון שלא כדין ומבלי שהביעו את הסכמתם לכך. לאחר הרישום הפיקטיבי לאתר, נשלחו ללקוחות על בסיס יומימי מסרונים מאת פופיק, ובהם עדכון על הפעילות שנעשתה לכאורה בחשבון האישי שלהם באתר – והלקוחות חויבו על ידי החברות הסלולאריות בסכום של 5 נה"ג בגין כל מסרון כזה.

בהקשר זה יצוין כי מתוך מטרה לספק ללקוחותיהן מגוון של שירותי תוכן - הן פרטנר והן סלקום מתקשרות עם ספקים העוסקים בריכוז שירותי תוכן מחברות שונות. על פי ההסדר הנהוג בין הצדדים, הלקוחות רוכשים את השירותים באופן ישיר מחברות התוכן – והשירות מועבר להם על ידי החברות הסלולאריות באמצעות הספקים. פרטנר וסלקום הן אלה שגובות מהלקוחות את התמורה עבור שירותי התוכן - שחלקה מועברת הלאה לספק וממנה לחברת התוכן, והיתרה נותרת ברשותן. חברות טלכלל בע"מ (להלן: "טלכלל") וסלקט בע"מ (להלן: "סלקט") שימשו במועדים הרלוונטיים לתובענות כספקיות תוכן של פרטנר וסלקום, ובין היתר העבירו ללקוחותיהן את שירותי אתר ההיכרויות של פופיק (יחדיו יכנו להלן: "ספקיות התוכן").

2. בהחלטה בבקשות האישור קבעתי כי **התובענות הייצוגיות מעוררות שאלות מהותיות של עובדה ומשפט המשותפות לכלל חברי הקבוצה** – כאשר שתי השאלות העיקריות הן אם לקוחות פרטנר וסלקום הסכימו להרשמה לאתר ההיכרויות אם לא, וכן אם בהעדר הסכמה כאמור חייבם של הלקוחות על ידי פופיק ובאמצעות החברות הסלולאריות בגין מסרונים שנשלחו מהאתר נעשה כדין.

יתרה מזאת, **נכון לשלב האישור נראה היה כי השאלות המשותפות האמורות יוכרעו בתובענות לטובת הקבוצה**. ראשית דבר, התובעים עמדו בנטל השכנוע לכאורה כי לא נרשמו מיוזמתם לחברות באתר של פופיק, ומשכך גם לא הביעו את הסכמתם לגביית תשלום בגין המסרונים שנשלחו אליהם מהאתר. המשמעות של היעדר ההרשאה היא שפופיק פעלה שלא כדין כאשר הורתה לספקיות התוכן ולחברות הסלולאריות לחייב את הלקוחות בתשלום עבור המסרונים.

שנית, לא שעיתי לניסיון של פרטנר וסלקום לגלגל את האחריות לחיוב הלקוחות עבור המסרונים לפתחן של פופיק ושל ספקיות התוכן, בטענה כי החברות הסלולאריות שימשו רק כצינור להעברת שירותי התוכן של פופיק מספקיות התוכן ללקוחות מצד אחד, ולהעברת התמורה בגין שירותים אלה מהלקוחות לספקיות התוכן מצד שני. קבעתי כי הן פרטנר והן סלקום נושאות לכאורה בחובת זהירות כלפי לקוחותיהן בקשר עם גביית תשלום עבור שירותי תוכן – שכן עצם העובדה שלקוחות החברות הסלולאריות מפקידות בידן אמצעים לחיוב חשבון בנק או כרטיס אשראי, מקימה חובת זהירות מצידן של החברות הסלולאריות כלפי הלקוחות כי ינקטו אמצעי זהירות סבירים למניעת גביה שלא כדין; והדברים נכונים שבעתיים שעה שאין חולק כי פרטנר וסלקום שילשלו לכיסן חלק מתוך התמורה שנגבתה עבור שירותי האתר של פופיק.

לבסוף, דחיתי גם את טענתן של החברות הסלולאריות שלפיה גם אם רובצת לפתחן חובת זהירות כאמור, הרי שהיא בכל מקרה לא הופרה על ידי מי מהן. בשלב הדין בבקשות האישור טרם הוברר מבחינה טכנית כיצד צורפו לקוחות של פרטנר וסלקום לחברות באתר של פופיק ללא הסכמתם, ועל פניו בנסיבות אלה יש קושי להעריך מהם אמצעי הזהירות הסבירים שהיה על החברות הסלולאריות לנקוט על מנת לעמוד בחובת הזהירות המוטלת עליהן בקשר עם גביית תמורה עבור שירותי תוכן. יחד עם זאת, קבעתי כי את החסר העובדתי כאמור יש לזקוף לחובתן של פרטנר וסלקום – שכן בניגוד לתובעים, החברות הסלולאריות הן בעלות המידע לגבי פעולות הגבייה שהן מבצעות עבור ספקיות התוכן, בין היתר בגין השירותים של פופיק; ועל פי ההתקשרות בין הצדדים, החברות הסלולאריות רשאיות לדרוש מספקיות התוכן להציג להן כל מידע שנוגע להתקשרות של פופיק עם מי מלקוחותיהן. לנוכח קביעות אלה, נראה היה שגם פרטנר וסלקום נושאות לכאורה באחריות לחיוב לקוחותיהן שלא כדין בגין מסרונים שנשלחו מאתר האינטרנט של פופיק.

3. עוד בשלב הדין בבקשות האישור, קבעתי כי **קיים יסוד סביר שעניינה של הקבוצה ייוצג וינהל בדרך הולמת ובתום לב**, וכן כי **תובענה ייצוגית היא הדרך היעילה וההוגנת להכרעה בעניינם של חברי הקבוצה**. השימוש בטלפונים סלולאריים המאפשרים גלישה ברשת האינטרנט הפך בתקופתנו לנפוץ ומקובל בשוק הסלולארי – ועל כן יש חשיבות בניהול התובענה דן לשם הרתעת ספקי תוכן שונים מניצול לרעה של המנגנון שבו נוהגות החברות הסלולאריות לספק את שירותי התוכן ללקוחותיהן, ולאכיפת הדין על אלה מביניהם המשתמשים במנגנון זה להתעשרות שלא כדין. נוסף

על כן, הסוגיות המרכזיות המשותפות לחברי הקבוצה מתאימות לליבון במסגרת ייצוגית – דבר שיביא אף לניהול יעיל וממצה של תביעותיהם של חברי הקבוצה, לחסכון במשאבים ולאחידות בפסיקה. אם לא די בכך, ניהול התובענות כייצוגיות משרת גם את עניינו של כל אחד מחברי הקבוצה:

"גם בענייננו מתקיימת ההנחה שלפיה לכל אחד מלקוחותיהן של חברות הסלולאריות בפני עצמו אין תמריץ להגשת תביעה פרטית בנוגע לחיובים שבהם חויב לכאורה שלא כדין בגין מסרונים שנשלחו לו על ידי פופיק - הגם שהנזק האישי הממוני של כל אחד מחברי קבוצת התובעים מוערך על ידי המבקשים בסכום של עשרות ואולי מאות שקלים. במצב דברים זה יש חשיבות לאישורן של תובענות המבקשים כייצוגיות - הן לשם מימוש הגישה לערכאות של אותם לקוחות, והן על מנת להבטיח כי הללו יזכו לסעד הולם בגין העוול שנגרם להם, במידה שיוכח." (ראו בסעיף 24 להחלטה בבקשות האישור).

4. לאחר כל הדברים הללו, הוריתי כאמור על אישור התובענות נגד פרטנר, סלקום ופופיק כייצוגיות. הקבוצה התובעת כוללת את לקוחות החברות הסלולאריות שצורפו ללא הסכמתם לאתר האינטרנט של פופיק, וחויבו על ידי החברות הסלולאריות בגין מסרונים שנשלחו להם מאת האתר (להלן: "הקבוצה"). עילת התביעה העיקרית נגד פופיק היא עוולת התרמית; ובנוסף נטען נגד פופיק לרשלנות, גזל, הפרת חובה חקוקה של הוראות [חוק המחשבים](#), התשנ"ה-1995, וכן לעשיית עושר ולא במשפט והטעיה צרכנית. עילות התביעה נגד פרטנר וסלקום הן התרשלנות במניעת הגבייה הבלתי חוקית בגין המסרונים שנשלחו לחברי הקבוצה על ידי פופיק, הפרת התחייבויותיהן של החברות הסלולאריות כלפי לקוחותיהן, גזל והתעשרות שלא כדין.

הסעד העיקרי המבוקש בתובענות הוא השבה של כל הסכומים שנגבו על ידי פופיק באמצעות החברות הסלולאריות בהעדר הסכמה מצידם של חברי הקבוצה ושלא כדין; כן מבוקש פיצוי בגין עוגמת נפש בסכום של ₪1,000 לכל אחד מחברי הקבוצה. בבקשות האישור העריכו התובעים כי הקבוצה מונה כ- 20,000 חברים – מחציתם לקוחות של פרטנר ומחציתם לקוחות של סלקום; וכן כי סכום ההשבה מגיע לסך של ₪36,000,000 (על פי חישוב של 5 ₪ למסרון ביום, כפול 30 ימים בחודש, כפול 12 חודשים בשנה, כפול 20,000 חברי הקבוצה), וכי הפיצוי בגין עוגמת נפש מגיע לסך של ₪20,000,000 (על פי חישוב של ₪1,000 כפול מספר חברי הקבוצה). ואולם יובהר כי במסגרת ההחלטה בבקשות האישור לא נדונה סוגית טיב הסעדים והיקפם –

שכן לא היה צורך להכריע בנדון בשלב הלכאורי של הדיון, שעיקרו התאמתן של התובעות להתברר כייצוגיות, והוא הושאר לשלב הדיון בתובעות לגופן.

לנוכח התוצאה שאליה הגעתי בבקשות האישור, פסקתי לבאי הכוח המייצגים שכר טרחה בסך ₪40,000 בתוספת מע"מ כדין וכן הוצאות משפט בסכום של ₪10,000 (ראו החלטה מיום 29/3/09).

5. טרם שהחל הדיון בתובעות הייצוגיות לגופן, התקבלה בתיק בית המשפט בקשה מיום 11/8/09 לסיום ההליך בדרך של פשרה (בש"א 15820/09). הסדר הפשרה המוצע הושג בין התובעים מצד אחד לבין החברות הסלולאריות וספקיות התוכן מצד שני – קרי: פופיק שגם הם נתבעים בתובעות הייצוגיות אינם צד להסדר המוצע, ואילו ספקיות התוכן שאינן נתבעות בתובעות הייצוגיות כן הצטרפו להסדר זה. במהלך דיון בהסדר הפשרה המוצע שהתקיים ביום 16/9/09 רשמו הצדדים בפניהם את הערות בית המשפט להסדר המוצע – וביום 5/11/09 הגישו בקשה חדשה לאישור הסדר הפשרה, על פי נוסח מתוקן בהתאם להערות אלה; בקשה זו היא נושא הדיון שבפניי (להלן: "הבקשה" ו-"הסדר הפשרה").

עיקרי הסדר הפשרה

6. על פי דרישתן של פרטנר וסלקום, הסכימו ספקיות התוכן (טלכלל וסלקט כאמור) להצטרף כנתבעות נוספות בתובעות הייצוגיות - לצורך חתימתו והוצאתו לפועל של הסדר הפשרה (ראו סעיף 6.1 לבקשה). החברות הסלולאריות וספקיות התוכן נטלו על עצמן לדבריהן ליישב את הסכסוך ולהגיע להסדר עם התובעים בתובעות הייצוגיות ללא מעורבותם של פופיק. הם עשו כן לנוכח חוסר שיתוף פעולה מצידם של פופיק ביישוב הסכסוך בין הצדדים והשגת פשרה, ואף על פי שלגישתן של החברות הסלולאריות וספקיות התוכן, פופיק הם שעמדו מאחורי צירוף חברי הקבוצה לאתר ההיכריות ומשלוח המסרונים שלא כדין. במצב דברים זה, במסגרת ההסדר מבוקש למחוק את התובעות הייצוגיות נגד פופיק – וזאת מבלי לפגוע בזכותן של החברות הסלולאריות וספקיות התוכן לתבוע מפופיק שיפוי או פיצוי בגין כל סכום שישולם על ידן מכוח הסדר הפשרה (ראו סעיף 7.11 להסדר הפשרה).

במסגרת הסדר הפשרה המוצע, ספקיות התוכן מתחייבות להשיב לכל לקוח של החברות הסלולאריות השבה מלאה של הסכום ששילם בגין מסרונים שקיבל מאתר ההיכריות של פופיק, כולל מע"מ ובצירוף הפרשי הצמדה (ללא ריבית); ההשבה

תתבצע באמצעות החברות הסלולאריות והן אף יהיו ערבות לביצועה ולהשלמתה. ודוק: מתוך מטרה ליצור מנגנון פשוט, יעיל ומהיר להשבת הכספים, הסכימו ספקיות התוכן והחברות הסלולאריות לוותר על הבדיקה הפרטנית ביחס לכל אחד מחברי הקבוצה אם נתן הסכמתו להצטרפות לאתר. המשמעות היא שבמסגרת הסדר הפשרה תושב התמורה שנגבתה בגין מסרונים שנשלחו מאת פופיק לכל לקוחותיהן של פרטנר וסלקום – בין אם שליחת המסרונים נעשתה כדן, ובין אם לאו. משכך, במסגרת הסדר הפשרה עותרים הצדדים לצרף כאמור את טלכלל וסלקט כנתבעות נוספות, וכן לתקן את הגדרת הקבוצה בתובענות הייצוגיות – כך שקבוצה זו תכלול כל לקוח של פרטנר וכל לקוח של סלקום שחויב בתשלום בגין קבלת מסרון מאת האתר של פופיק, בין אם הסכים לחיוב ובין אם לאו, וטרם זוכה בגין תשלום זה על ידי החברות הסלולאריות (ראו סעיפים 5-6 להסדר הפשרה). כאן המקום לציין כי במקרים פרטניים כאלה ואחרים ולדרישתם של לקוחות מסוימים, ביצעו פרטנר וסלקום זה מכבר השבה של חלק מסכומי הגבייה האמורים.

ייתכן כבר עתה, כי אף שאין מניעה כי ההטבה המוצעת בהסדר הפשרה תינתן גם לאותם לקוחות שצורפו לאתר בהסכמתם – אין מקום לכלול לקוחות אלה בגדר הקבוצה התובעת, בהעדר עילת תביעה נגד מי מהנתבעים בקשר עם נושא התובענות.

7. לצורך הסדר הפשרה העריכה פרטנר את היקף ההשבה שיידרשו ספקיות התוכן להשיב ללקוחותיה בסכום נומינאלי של ₪2,231,798 (כולל מע"מ), ואילו סלקום העריכה את היקף ההשבה ללקוחותיה בסכום נומינאלי של ₪2,350,496 (כולל מע"מ). עם זאת הוסכם על הצדדים כי סכום ההשבה המדויק ייקבע על ידי בודק שיתמנה על ידי בית המשפט (ראו סעיפים 14 ו-16 להסדר הפשרה).

יתר על כן, הסדר הפשרה קובע כי היקף ההשבה לכל חברי הקבוצה גם יחד בכל מקרה לא יפחת מסכום נומינאלי כולל של ₪4,125,000 (כולל מע"מ) (להלן: "**הסכום המזערי**"). משכך, ככל שיתברר כי היקף ההשבה לקבוצה בכללותה נמוך מן הסכום המזערי – היתרה תשולם לתועלת הציבור, למטרה שתוסכם על הצדדים ותובא לאישורו של בית המשפט. הערבות להפרש שבין הסכום המזערי לבין סכום ההשבה בפועל תתחלק בין החברות הסלולאריות כך שפרטנר תערוב להפרש שבין סכום ההשבה ללקוחותיה לבין סכום של ₪2,075,000 (נומינאלי, כולל מע"מ), ואילו סלקום תערוב להפרש שבין סכום ההטבה ללקוחותיה לבין הסכום של ₪2,050,000 (נומינאלי, כולל מע"מ).

בתוך 120 יום מן המועד שבו יהפוך פסק הדין המאשר את הסדר הפשרה לחלוט (להלן: "המועד הקובע"), מתחייבות ספקיות התוכן להשלים את ההשבה ללקוחות החברות הסלולאריות. חלוקת האחריות בין טלכלל לסלקט לביצוע ההשבה משתנה בין לקוחות פרטנר לסלקום: טלכלל תישא ב- 81.5% וסלקט ב- 18.5% מסכום ההשבה המגיע ללקוחות פרטנר (ראו סעיף 13 להסדר הפשרה), ובכל הנוגע ללקוחות סלקום טלכלל תישא ב- 73% מסכום ההשבה וסלקט ב- 27% (ראו סעיף 15 להסדר הפשרה).

הצדדים הוסיפו וקבעו מנגנון שלפיו תבוצע ההשבה לחברי הקבוצה, כאשר ככלל כספי ההשבה יזקפו לזכות קו הטלפון שחויב בגין מסרונים שנשלחו אליו מאת האתר של פופיק. במידה שאותו קו טלפון שחויב עדיין פעיל אצל החברות הסלולאריות במועד ההשבה – ההשבה תבוצע בדרך של זיכוי חשבון הטלפון של הקו; ככל שמדובר בלקוח בעל מנוי "פריפיד", כלומר לקוח המשלם מראש בגין זמן אוויר מוגבל ומוגדר, ההשבה תבוצע בדרך של הגדלת היתרה הכספית לניצול. במידה שקו הטלפון שאליו נשלחו המסרונים אינו פעיל במועד ההשבה, אך הוא שויך עובר לניתוקו ללקוח משלם שיש ברשותו קווי טלפון פעילים אחרים – כספי ההשבה יזקפו לטובת אחד מקווי הטלפון הנוספים של אותו לקוח. באותם מקרים שבהם חבר קבוצה כבר אינו לקוח של החברות הסלולאריות וקו הטלפון שהיה בבעלותו לא שויך ללקוח אחר, או שיש קושי מצד החברות הסלולאריות לעקוב אחר חילופי הבעלות בקו הטלפון, או בכל מקרה אחר – חבר הקבוצה זכאי להציג בפני החברה הסלולארית הרלוונטית בתוך 45 ימים מהמועד הקובע פרטים מלאים, לרבות תעודת זהות וכתובת מגורים, ולהראות כי היה בעלים בקו טלפון שאליו נשלחו מסרונים מאתר האינטרנט של פופיק, שאז כספי ההשבה יימסרו לו בהמחאה שתישלח לביתו. ככל שתיוותר מהסכום שנקבע להשבה יתרה כספית שלא תידרש על ידי חברי הקבוצה, היא תשמש למטרה ציבורית בהתאם להסכמת הצדדים ובכפוף לאישור בית המשפט (ראו סעיף 20 להסדר הפשרה).

הודעה על ביצוע ההשבה תימסר לחברי הקבוצה בדף החשבון החודשי, ואם הם אינם מקבלים דפי חשבון כאלה – ההודעה תימסר במסרון שיישלח על ידי ספקיות התוכן. נוסף על כן, ספקיות התוכן יפתחו תיבות קוליות ותיבות דואר שאליהן ניתן יהיה לפנות בשיחת חינם או בדואר רשום לצורך קבלת ההשבה.

8. פרט להשבה לחברי הקבוצה, טלכלל וסלקט מתחייבות לשאת בתוך 14 ימים מהמועד הקובע בתשלום הגמול לתובעים המייצגים ובשכר הטרחה לבאי הכוח המייצגים;

החברות הסלולאריות יהיו ערבות גם לביצוע תשלומים אלה. הצדדים ממליצים לבית המשפט לפסוק לכל אחד משלושת התובעים גמול בשיעור של 1.5% מן הסכום הכולל של ההשבה כפי שייקבע על ידי הבודק, ולבאי הכוח המייצגים שכר טרחה בשיעור של 14% מסכום הפשרה הכולל ובתוספת מע"מ (ראו סעיף 24 להסדר הפשרה). טלכלל תישא ב- 77% מהגמול ומשכר הטרחה שייפסקו על ידי בית המשפט, וסלקט תישא ב- 23% הנוספים; ערבותן של החברות הסלולאריות בנוגע לתשלומים אלה תיקבע בהתאם לחלקן היחסי בערבות לסכום ההשבה, כפי שייקבע על ידי הבודק (סעיף 23 להסדר הפשרה).

הצדדים מבקשים מבית המשפט לקבוע כי הסדר הפשרה יוצר מעשה בית-דין מצידו של כל אחד מחברי הקבוצה, הן כלפי החברות הסלולאריות וספקיות התוכן והן כלפי פופיק – בגין כל העילות, הפלוגתאות והטענות נושא התובענות הייצוגיות. עם זאת, הצדדים מבקשים להבהיר כי אין במעשה בית-דין כאמור לגרוע או לפגוע בדרך כלשהי בזכותן של ספקיות התוכן והחברות הסלולאריות לתבוע מפופיק שיפוי או פיצוי בגין כל סכום שישולם על ידן מכוח הסדר הפשרה (סעיפים 21-22 להסדר הפשרה).

לאחר שעיינתי בבקשה, בהסדר הפשרה ובתצהירים שצורפו לבקשה לא מצאתי מקום לדחות את ההסדר המוצע על הסף. משכך ובהתאם להוראת [סעיף 18\(ג\) לחוק תובענות ייצוגיות](#), הוריתי לצדדים לפרסם הודעה על דבר הגשת הסדר הפשרה לאישור בית המשפט בשני עיתונים יומיים, בהתאם לנוסח שצורף לבקשה; וכן לשלוח עותק מהבקשה ומהסדר הפשרה לידי היועץ המשפטי לממשלה ומנהל בתי המשפט. נוסף על כך ובהתאם להוראת [סעיף 19\(ב\) לחוק](#), מיניתי את רואה חשבון מר יוסף שמעוני כבודק (להלן: "רו"ח שמעוני" או "הבודק"), והוריתי לו לקבוע את סכום ההשבה המוצעת לקבוצה על פי הסדר הפשרה (ראו החלטה מיום 29/12/09 בבש"א 15820/09).

ממצאי הבודק

9. ביום 25/1/10 הודיע רו"ח שמעוני לבית המשפט כי אין לו קשר למי מהצדדים בתובענות הייצוגיות ובהסדר הפשרה, וכי אין כל מניעה מצידו לשמש כבודק של ההסדר המוצע; להודעה צירף רו"ח שמעוני כתב התחייבות לשמירה על סודיות כלפי החברות הסלולאריות וספקיות התוכן, בנוסח שהועבר לו על ידן.

בדוח מיום 6/6/10 קבע הבודק כי סכום ההשבה ללקוחות פרטנר הוא ₪2,985,596, וללקוחות סלקום הוא ₪2,573,644 - הכל לאחר הוספת הפרשי הצמדה ומע"מ על פי הוראות הסדר הפשרה. קביעתו של הבודק נסמכה על חומר חשבונאי שקיבל לדרישתו ולשביעות רצונו מהחברות הסלולאריות ומספקיות התוכן – דוחות חשבונאיים מבוקרים על ידי רואי חשבון מאת טלכלל וסלקט, וכן דוח שהוכן על ידי המבקר הפנימי בפרטנר (סלקום מצידה הודיעה לבודק כי היא סומכת ידיה על הנתונים שבדוחות שהוגשו מטעם טלכלל וסלקט ומסתפקת בהם). הבודק הוסיף והדגיש כי מהסכומים שקבע יש להפחית את סכומי הזיכויים שניתנו על ידי החברות הסלולאריות לחלק מלקוחותיהן, כאשר נושא זה מחייב אותן לערוך ביקורת נוספת ונפרדת של ספרי החשבונות שלהן. בדוח נוסף מיום 3/10/10 ציין רו"ח שמעוני כי על פי נתונים שקיבל מאת יחידת הביקורת הפנימית בפרטנר, הסכום הכולל של הזיכויים שבוצעו על ידי החברה בקשר עם מסרונים שנשלחו מאתר האינטרנט של פופיק הוא ₪100,013; ומשכך קבע הבודק כי יש להפחית סכום זה מסכום ההשבה ללקוחות פרטנר. סלקום, לעומת זאת, לא מסרה לבודק נתונים כלשהם בנוגע לזיכויים שביצעה כאמור – ובהודעה מיום 19/10/10 הצהירה סלקום כי היא מוותרת על הפחתת הזיכויים שניתנו על ידיה ללקוחותיה, כדלקמן:

"בדיקת הזיכויים על ידי סלקום, כפי שנתבקשה להיעשות ע"י הבודק, כרוכה בביצוע בדיקה פרטנית לגבי כל לקוח ולקוח. הזיכויים 'רשומים' בסלקום על פי חברת התוכן הרלוונטית ולפי קוד רישום המרכז תחתיו שירותי תוכן שונים. מערכותיה של סלקום אינן מאפשרות 'לצבוע' את הזיכויים הרלוונטיים ולזהותם באופן חד ערכי כזיכויים בגין שירותי האתר פופיק, אלא על דרך בדיקה פרטנית. בנסיבות אלו, החליטה סלקום כי המשאבים העצומים (של זמן, עבודה והקצאת כוח אדם) הכרוכים בביצוע הבדיקה אינם מצדיקים את ביצועה, בהתחשב בסכום הזיכויים המוערך בהסכם."

עמדת היועץ המשפטי לממשלה

10. לאחר מספר ארכות שניתנו ליועץ המשפטי לממשלה (להלן: "היועמ"ש") לבקשתו, ביום 6/7/10 הוגשה לתיק בית המשפט עמדתו בנוגע להסדר הפשרה – שלפיה אין מקום לאשר את ההסדר המוצע. לגישתו של היועמ"ש הפגם העיקרי בהסדר הפשרה הוא שהפיצוי המוצע לחברי הקבוצה הוא חלקי וחסר – באשר ההשבה של הסכומים שנגבו בגין מסרונים מאת פופיק היא ללא ריבית, ונוסף על כך לא ניתן לחברי הקבוצה פיצוי כלשהו בגין עוגמת הנפש הנטענת בתובענות הייצוגיות. היועמ"ש סבור כי במצב דברים זה לא רק שהסדר הפשרה אינו הוגן כלפי חברי הקבוצה, אלא שהסדר זה אף

חוטא לתכליות [חוק תובענות ייצוגיות](#) – ובהן הרתעה מפני הפרת הדין ומתן סעד הולם לנפגעים מן ההפרה. בהערת אגב מציין היועמ"ש כי קיים פער ניכר בין הפיצוי הנדרש על ידי התובעים בתובענות הייצוגיות (ש36,000,000), לבין היקף ההשבה על פי הסדר הפשרה (כ- ש5,500,000) – כאשר לגישתו של היועמ"ש יש בפער זה משום אינדיקציה נוספת לכך שהסדר אינו ראוי.

היועמ"ש מוצא טעם לפגם גם בכך שהסדר הפשרה יוצר מעשה בית-דין מצידם של חברי הקבוצה נגד פופיק – הגם שפופיק אינם צד להסכם הפשרה ואינם נושאים באחריות כלשהי לנזקים שגרמו לקבוצה; וכאשר מעשה בית-דין כאמור מונע הגשתה של תביעה עתידית נגד פופיק, לפיצוי בגין עוגמת הנפש שגרמו לחברי הקבוצה - בין היתר בעילה מכוח דיני הגנת הפרטיות. כל זאת, בעוד שהחברות הסלולאריות וספקיות התוכן שומרות על זכותן לדרוש מפופיק שיפוי או פיצוי בגין סכומים שישולמו על ידן לחברי הקבוצה במסגרת ההסדר.

כן מלין היועמ"ש על כך שסמכות הבודק הוגבלה בהסדר הפשרה לבדיקת היקף ההשבה, כאשר הבודק לא נדרש ליתן גם התייחסות ערכית להלימות ההסדר ולהוגנות הפיצוי לחברי הקבוצה.

דין

11. לאחר שבחנתי לעומקו את הסדר הפשרה המוצע על ידי הצדדים מצאתי כי יש לאשרו, חרף עמדתו של היועמ"ש; ואפרט.

מעמדתו של היועמ"ש עולה כי כעניין שבעקרון, כל הסדר פשרה שאינו מציע לחברי הקבוצה פיצוי מלא בגין נזקיהם הנטענים הוא אינו הסדר ראוי - מחמת שאין בו משום הרתעה מספקת של מעוולים פוטנציאליים. בראש ובראשונה ייאמר, כי עמדה זו חסרת כל אחיזה בלשון [חוק תובענות ייצוגיות](#) - כאשר אמת המידה שנקבעה [בסעיף 19\(א\)](#) לחוק בנוגע לאישור הסדר פשרה היא שמדובר בהסדר ראוי, הוגן וסביר בהתחשב בעניינם של חברי הקבוצה. מעבר לכך, מעצם טיבו וטבעו של מנגנון הפשרה אין לצפות שכל צד ייצא ממנו כאשר מלוא תאוותו בידו; ובעניין אחר כבר עמדתי על כך שגישתו של היועמ"ש בנדון מרוקנת מתוכן את המנגנון של הסדר פשרה בתובענות ייצוגיות:

"במציאות שבה אנו עדים לגל עצום של תביעות ייצוגיות השוטף את בתי המשפט, חלקן ראויות וביניהן גם לא מעט תביעות סרק, נראה כי ישנה תועלת ציבורית ממשית במיצוי הדין וסיום ההתדיינות דווקא בדרך של פשרה – והכוונה היא לאותם מקרים שבהם מדובר בהסדר ראוי שעולה בקנה אחד עם מטרותיו של [חוק תובענות ייצוגיות](#). ואולם הסדר פשרה יכול לשמש ככלי יעיל להשגת מטרות החוק רק בתנאי שבית המשפט מאפשר לצדדים 'לקנות' באמצעותו את הסיכון הכרוך עבור כל אחד מהם בהמשך ניהול ההליך. מטבע הדברים ברור כי אין למי מהצדדים כל תועלת בהסדר פשרה שבמסגרתו הוא מקבל עליו באופן חד צדדי את מלוא הסיכון שבניהול ההליך – ועל כן גישתו של היועמ"ש כי ככלל על הנתבע בתביעה הייצוגית לעשות כן, בפועל מרוקנת את מנגנון הפשרה מתוכן." (ההדגשה לי-ע.ב.) [ראו: ת"א 1429/06 ברוט נ' מנורה חברה לביטוח בע"מ, פורסם באתר נבו (2010)].

זאת ועוד. קביעתו של היועמ"ש, שלפיה לא ניתן להשיג הרתעה יעילה ללא פיצוי מלא בגין כל נזקיהם הנטענים של חברי הקבוצה, בטעות יסודה. גם כאשר האחריות שבה נושאים נתבעים במסגרת הסדר פשרה היא חלקית ביחס לנזקים הנטענים בתובענה הייצוגית, ההסדר בהחלט עשוי לקדם הרתעה אפקטיבית - כל עוד שמידת האחריות שבה מתחייבים הנתבעים לשאת עומדת ביחס ישר לסיכונים והסיכויים הגלומים מבחינתם בהמשך ניהול הדין.

12. במקרה דנן, במסגרת הפשרה ייהנו חברי הקבוצה מהשבה של כל התשלומים שנגבו מהם בגין מסרונים שקיבלו מאת האתר – בתוספת הפרשי הצמדה ומע"מ, אך ללא ריבית. כפי שכבר צוין, היועמ"ש סבור כי ההסדר אינו ראוי משום שההשבה תיעשה ללא ריבית, ומכיוון שלא ינתן לחברי הקבוצה פיצוי בגין עוגמת הנפש הנטענת בתובענות הייצוגיות. אלא מאי? עמדתו של היועמ"ש מתעלמת מאלמנטים אחרים הקיימים בהסדר הפשרה, שיש בהם לא רק כדי לקדם הרתעה יעילה אלא גם להשיג מטרות אחרות של [חוק תובענות ייצוגיות](#).

ראשית דבר, בעוד שהתובענות הייצוגיות נסמכות על הטענה שלפיה חברי הקבוצה צורפו בניגוד לרצונם לחברות באתר ההיכרות של פופיק ועל כן הם חויבו שלא כדין בגין מסרונים שנשלחו להם מאת האתר – בהסדר הפשרה מתחייבות ספקיות התוכן להשיב את סכומי הגבייה לכלל לקוחותיהן של החברות הסלולאריות, ללא קשר לשאלה אם ההצטרפות לחברות באתר נעשתה על דעתם ובהסכמתם אם לאו. משמעות הדבר היא כי בעוד שביסוד התובענות הייצוגיות ניצבת שאלת ההסכמה, שהיא שאלה עובדתית שהוכחה אינה עניין של מה בכך - המנגנון שנקבע בהסדר הפשרה מיתר

את הצורך בבירור ממושך ומורכב בשאלה זאת, תוך שהוא מאפשר פיצוי מיידי לחברי הקבוצה בד בבד עם חסכון במשאבים ובזמן שיפוטי. הנה כי כן, **הסדר הפשרה יביא לניהול יעיל, הוגן וממצה של התובענות הייצוגיות** – אחת ממטרותיו הראשונות במעלה של [חוק תובענות ייצוגיות](#).

לעניין השגתה של **הרתעה יעילה**, יש לשים לב לכך שהיקף ההשבה על פי הסדר הפשרה רחב מזה המבוקש בתובענות הייצוגיות – שכן ההסדר מרחיב את מעגל הזכאים להשבה, כך שהוא כולל את כל לקוחותיהן של החברות הסלולאריות שנגבו מהם תשלומים עבור מסרונים שקיבלו מהאתר של פופיק, ללא קשר לשאלה אם הסכימו לגבייה אם לאו. מעבר לכך, במסגרת הסדר הפשרה נדרשות ספקיות התוכן והחברות הסלולאריות לשאת בעלויות נוספות שיש בהן כדי לקדם הרתעה מפני הפרת הדין - ובהן גמול לתובעים ושכר טרחה לבאי כוחם, עלויות פרסום הודעות לציבור, ושכר הבודק. זאת ועוד, יש להניח שגם בפרסום השלילי הכרוך באישור הסדר הפשרה בתובענות הייצוגיות יש משום גורם מרתיע מפני הפרת הדין.

13. ועוד חשוב לציין, כי לאחר אישור התובענות כייצוגיות נראה היה שאין בכוונתו של איש מטעם פופיק לקחת חלק בהליך המתנהל נגדם. לבקשתם של עורכי הדין שחררתי את המשרד שייצג את פופיק מן הייצוג בתיק (ראו החלטה מיום 20/7/10), ועורך דין אחר לא מונה על ידם לייצגם; פופיק עצמם לא הופיעו לדיונים, לא לקחו חלק בהליכי הפשרה, ואף לא הביעו התנגדות להסדר המוצע גם כשניתנה להם ההזדמנות לעשות כן. לדברי ב"כ הצדדים להסדר הפשרה, חברת "פופיק" הפכה זה מכבר לבלתי פעילה, וצו כינוס נכסים הוצא נגד לפחות אחד מבעלי המניות בה (ראו פרוטוקול הדיון מיום 11/10/10, עמ' 1 ש' 17-18). במצב דברים זה, ובניגוד לנטען על ידי היועמ"ש, ברי כי מנגנון השיפוי שנקבע בהסדר הפשרה דווקא מיטיב עם חברי הקבוצה **ומקדם את המטרה של מתן סעד הולם לנפגעים מהפרת הדין**.

אילו היו הצדדים בוחרים לנהל את הדיון בתובענות הייצוגיות, וככל שהתביעה היתה מתקבלת ואף היה נקבע כי על פופיק לפצות את חברי הקבוצה בגין גביית תשלום עבור מסרונים - קיים ספק גדול אם היה באפשרותה של הקבוצה להיפרע מפופיק את הפיצוי כאמור. לעומת זאת, במסגרת הסדר הפשרה לקחו על עצמן החברות הסלולאריות וספקיות התוכן לשאת גם בחלקם של פופיק באחריות לגביית התשלום בגין המסרונים, תוך שמירת הזכות לחזור אל פופיק בעניין זה. הנה כי כן, בזכות המנגנון שנקבע בהסדר הפשרה נהנים חברי הקבוצה מהשבה מיידי ומלאה (אף כי

ללא ריבית) של הסכומים שנגבו מהם שלא כדין. כל זאת, תוך שמנגנון זה מסיר מעל חברי הקבוצה את הסיכון לכך שגם בעתיד לא ניתן יהיה להיפרע מפופיק – ומגלגל אותו לפתחן של החברות הסלולאריות וספקיות התוכן.

14. בכלות הדברים הללו מתבהר כי הסדר הפשרה טומן בחובו הן יתרונות והן חסרונות – באופן העומד ביחס ראוי לסיכונים והסיכויים הכרוכים, עבור כל אחד מהצדדים, בהמשך ניהול ההליך הייצוגי. בהקשר זה יש להדגיש כי מטבע הדברים גלומים לא מעט חסרונות בעצם ההתדיינות בתובענה ייצוגית במשך שנים – לא רק עד לפסק הדין בתובענה עצמה, אלא גם עד להכרעה בבית המשפט העליון בערעור שלא מן הנמנע שיוגש על ידי מי מהצדדים. אף ברור כי העובדה שבית המשפט נעתר לבקשות האישור אינה מבטיחה כי תוצאת הדין בתובענות הייצוגיות לא תהיה שונה – שכן כידוע שלב האישור הוא שלב לכאורי בלבד. מכל מקום, בעוד שהיועמ"ש מלין על כך שהסדר הפשרה אינו מציע לחברי הקבוצה פיצוי כלשהו בגין עוגמת הנפש הנטענת בתובענות – כל שנקבע בעניין זה בהחלטה בבקשות האישור הוא שניתן יהיה לתבוע סעד מעין זה במסגרת התובענות הייצוגיות, ואולם הדין בשאלת הזכאות לפיצוי והיקפו הושאר לשלב הברור של התובענות לגופן. במצב דברים זה, לא מן הנמנע כי בסופו של יום כלל לא היה נפסק לטובת הקבוצה פיצוי כלשהו בראש הנזק של עוגמת נפש; מה גם שהוכחת נזק בלתי ממוני היא משוכה לא קלה, באשר ההלכה הנוהגת מייחדת פיצוי זה למקרים חריגים של שאט נפש או פגיעה באוטונומיה.

נראה כי היועמ"ש לא נתן דעתו לשקלול המתבקש בין הסיכונים לסיכויים שבברור ההליך, ולחסרונות הנובעים מניהול תביעה ייצוגית עד לסיומה במשך שנים כמפורט לעיל – ומכאן נובעת התנגדותו להסדר הפשרה, שכאמור דעתי היא כי אין לה מקום. גם איני סבורה כי יש ממש בעמדתו של היועמ"ש שלפיה היחס שבין הפיצוי הנדרש בתובענות הייצוגיות לבין היקף ההשבה על פי הסדר הפשרה ראוי שישמש אינדיקציה כלשהי להלימות ההסדר. מטבע הדברים נסמך הפיצוי המבוקש בבקשות האישור על הערכה בלבד, שנעשתה על ידי התובעים או באי כוחם בשלב כה מקדמי ומבלי שהיו בידיהם נתונים רלוונטיים – לא לגבי היקף הקבוצה, ולא לגבי שיעור הנזק שנגרם לכל אחד מחבריה. כמו כן, ככלל הניסיון מלמד על נטייה להעריך במסגרת בקשות לאישור תובענה כייצוגית את הנזק הנטען לחברי הקבוצה על הצד הגבוה, כאשר יוצאי דופן הם המקרים (אם בכלל) שבסופו של יום נמצא דמיון כלשהו בין הנטען בבקשת האישור לבין שיעור הנזק הריאלי. נראה אפוא כי קנה המידה הנכון לבדיקת הסדר הפשרה הוא הנזק שנגרם בפועל לחברי הקבוצה – כפי שנבדק ונמצא על ידי הבודק שמונה על ידי

בית המשפט. על פי קנה מידה זה, ברי כי בענייננו הסדר הפשרה מיטיב כמעט במלואו את הנזק הממוני שנגרם לחברי הקבוצה כתוצאה מן המסרונים שנשלחו אליהם שלא כדין על ידי פופיק – ועל כן מדובר בהסדר ראוי, הוגן וסביר שיש לאשרו.

כאן המקום להוסיף ולהבהיר כי בנסיבות המקרה אין כל פסול בכך שתפקידו של הבודק על פי הסדר הפשרה הוגבל לבדיקת היקף הנזק הנטען לקבוצה ושוויה של ההטבה המוצעת לה על פי ההסדר. תפקידו של הבודק הוא לסייע בידי בית המשפט להעריך את יתרונותיו וחסרונותיו של הסדר פשרה המובא לפתחו – והדרך העיקרית לעשות כן היא באמצעות הנחת מסד אובייקטיבי של ממצאים עובדתיים לעניין גודל הקבוצה, שיעור הנזק הנטען ושווי ההטבה המוצעת לקבוצה. בית המשפט מצידו עושה שימוש בנתונים שנבדקו ואומתו על ידי הבודק, במטרה לקבוע אם הסדר הפשרה הוא ראוי, הוגן וסביר. ודוק: הלימות ההסדר היא עניין המסור בראש ובראשונה לשיקול דעתו של בית המשפט, ונקבע בין היתר על פי שיקולי מדיניות, איזון אינטרסים וניתוח משפטי [להרחבה ראו: בש"א (מחוזי ת"א) 16615/06 אשר נ' אסם תעשיות מזון בע"מ, [פורסם בבנו] תק-מח 2008(1) 12447, 12451 (2008); אפשטיין נ' מעריב הוצאת מודיעין בע"מ, [פורסם בבנו] תק-מח 2009(1) 14266, 14277 (2009)]; וכך נעשה גם במקרה דנן.

15. פרט לעמדתו של היועמ"ש, בתיק בית המשפט התקבלה התנגדות נוספת לאישור הסדר הפשרה – מאת מר סיני ליבל, שלדבריו נמנה עם חברי הקבוצה (להלן: "ליבל"). אין זו תגובה ראשונה שהוגשה מטעם ליבל במסגרת הליכים המתנהלים בתובענות הייצוגיות, אלא שנראה כי הלה "מלווה" את התיק מראשית דרכו. בסמוך לאחר הגשתן של בקשות האישור שבהן עסקינן, הגיש ליבל בקשת אישור דומה מטעמו – נגד פרטנר, טלכלל וסלקט. לבקשתה של פרטנר ועל פי הוראת [סעיף 7\(ב\) לחוק תובענות ייצוגיות](#), הוריתי על מחיקת ההליך שנפתח על ידי ליבל – וכי הדיון יתקיים בתובענות דנן (ראו החלטה מיום 9/3/08 בבש"א 3180/07); ליבל הגיש ערעור על החלטה זאת לבית המשפט העליון, שנדחה ביום 8/4/10 ([ע"א 3022/08](#)). עד להכרעה בערעור כאמור, ביום 11/9/08 עתר ליבל לעיכוב ההליכים בתובענות הייצוגיות – בקשה שנדחתה על ידי משלא מצאתי בה ממש, ולנוכח השלב המתקדם של הדיון בבקשות האישור (החלטה מיום 22/10/08 בבש"א 17211/08). ליבל לא השלים גם עם החלטה זאת, ולאחר שנעתרתי לבקשות האישור ואישרתי את התובענות כייצוגיות –

שב והגיש בקשה דומה לעיכוב הליכים בתובענות אלה, שגם אותה דחיתי (החלטה מיום 28/6/09 בבש"א 8974/09).

בקשר עם הסדר הפשרה הגיש ליבל לתיק בית המשפט שורה של "הודעות התנגדות" (מיום 1/3/10, יום 13/4/10, יום 24/4/10, יום 15/9/10 ויום 1/11/10) – כולן מנוסחות באופן מסורבל ולא ברור. עיון בהודעות אלה מגלה כי אין בהן כל טעם המצדיק את ההתנגדות להסדר הפשרה, ונראה כי הן הוגשו אך ורק על רקע העובדה שליבל אינו משלים עם כך שמלאכת ייצוג הקבוצה הופקדה כדין בידי אחרים. ליבל שב "וממחזר" אותן טענות שהועלו על ידו זה מכבר בשלבים קודמים של הדיון, מרביתן טענות לגופם של הצדדים לתובענות הייצוגיות דן ובאי כוחם - טענות קשות וחסרות ביסוס שאין להן מקום. מדובר אפוא בהתנגדות סתמית וחסרת ממש, ואין לשעות לה.

16. הצדדים ממליצים לבית המשפט לפסוק לכל אחד מתובעים גמול בשיעור של 1.5% מסכום ההשבה הכולל, ולבאי הכוח המייצגים שכר טרחה בשיעור 14% מסכום זה ובתוספת מע"מ כדין. ר"ח שמעוני מצא כי היקף ההשבה על פי הסדר הפשרה הוא כ- 5,500,000 ₪ - ועל כן מדובר בגמול בסכום של 82,500 ₪ לכל אחד מהתובעים (ובסך הכל 247,500 ₪), ובשכר טרחה בשיעור 770,000 ₪ בתוספת מע"מ כדין.

התובענות הייצוגיות שבפניי צלחו את שלב האישור כייצוגיות – ודי בכך כדי להעיד על היותן תובענות שעל פניהן הן ראויות ובעלות חשיבות ציבורית. ניהול ההליך עד כה היה כרוך במאמץ ובסיכון בלתי מבוטלים הן מצידם של התובעים והן מצדם של באי כוחם; כאשר עניינם של חברי הקבוצה יוצג ונוהל על ידי באי הכוח המייצגים בנאמנות, מקצועיות ויעילות. כפי שהוברר לעיל, גם הסדר הפשרה שאליו הגיעו הצדדים הוא הסדר ראוי, יעיל והוגן – שיש בו כדי להיטיב עם חברי הקבוצה ואף לקדם מטרות ציבוריות כאמור ב[חוק תובענות ייצוגיות](#). במצב דברים זה אני רואה לנכון לאמץ את המלצתם של הצדדים, ולפסוק לכל אחד מהתובעים גמול בסכום של 82,500 ₪ ולבאי הכוח המייצגים שכר טרחה בשיעור 770,000 ₪ בתוספת מע"מ כדין.

סוף דבר

17. התוצאה היא שאני מאשרת את הסדר הפשרה ונותנת לו תוקף של פסק דין.

אני מורה על מחיקתן של התובענות הייצוגיות נגד פופיק (הנתבעים מס' 3-5); ועל צירופן של ספקיות התוכן (טלכלל בע"מ וסלקט בע"מ) כנתבעות נוספות בתובענות הייצוגיות.

הסדר פשרה זה מהווה מעשה בית-דין בעניינו של כל לקוח של פרטנר ו/או סלקום שצורף ללא הסכמתו לחברות באתר האינטרנט של פופיק וחויב בגין מסרונים שנשלחו אליו מהאתר, וטרם זוכה בגין חיוב זה על ידי החברות הסלולאריות – בכל עילות התביעה המפורטות בסעיף 4 לפסק הדין. מעשה בית-דין כאמור כוחו יפה הן כלפי החברות הסלולאריות, הן כלפי ספקיות התוכן, והן כלפי פופיק; כאשר לחברות הסלולאריות ולספקיות התוכן שמורה הזכות לעתור לפיצוי או שיפוי מאת פופיק בגין הסכומים שיוציאו בקשר עם הסדר הפשרה. אותם לקוחות של פרטנר או סלקום שצורפו לאתר האינטרנט של פופיק לבקשתם ובהסכמתם, הגם שזכאים להטבה על פי הסדר הפשרה, אינם נמנים עם חברי הקבוצה ועל כן מעשה בית-דין כאמור אינו חל עליהם; ואולם ממילא על פניו לא עומדת להם כל עילת תביעה בעניין זה נגד החברות הסלולאריות, ספקיות התוכן או פופיק.

בתוך 150 ימים מהמועד הקובע ימסרו החברות הסלולאריות וספקיות התוכן לבית המשפט תצהיר מאת בעל תפקיד מוסמך שבו יצינו הסכומים שהושבו לחברי הקבוצה וכן הסכומים לתשלום לתועלת הציבור, ככל שנתרו כאלה, והמטרה הציבורית המוסכמת על הצדדים שלה יועדו הכספים.

בתוך 14 ימים מהמועד הקובע טלכלל וסלקט ישלמו לכל אחד מהתובעים גמול בסכום של ₪82,500 (ובסך הכל ₪247,500) ושכר טרחה לבאי הכוח המייצגים בסכום של ₪770,000 בצירוף מע"מ כדין.

על הצדדים לפרסם מודעה כקבוע [בסעיף 25\(א\)\(4\)](#) לחוק [תובענות ייצוגיות](#) בשני עיתונים יומיים, בהתאם לנוסח שיובא לאישורי טרם פרסומו בתוך 14 ימים.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין לב"כ הצדדים וליועץ המשפטי לממשלה, וכן למנהל בתי המשפט לשם רישומו בפנקס התובענות הייצוגיות כאמור [בסעיף 19\(ה\)](#) לחוק [תובענות ייצוגיות](#).

ניתן היום, 14 אפריל 2011, בהעדר הצדדים וב"כ.

ענת ברון 54678313-2446/06

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן